

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9353

гр. София, 30.10.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в закрито заседание на 30.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

като разгледа дело номер **11412** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ във връзка с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по молба на адв. П. М., процесуален представител на А. П. И., с искане за допълване/изменение в частта за разноските на Решение № 5816/ 05. 10. 2023 г., постановено по адм. дело № 11412/ 2022 г. по описа на Административен съд – София град, като се осъди КПКОНПИ да заплати на адв. П. М. сумата от 1680 /хиляда шестстотин и осемдесет/ лева, вместо сумата от 1400 /хиляда и четиристотин/ лева. В предоставения срок по чл. 248, ал. 2 от ГПК ответникът е представил становище, в което посочил аргументи за неоснователност на направеното искане.

Съдът, като взе предвид постъпилата молба и прецени материалите по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Подадената молба е допустима, като подадена от активно легитимирано лице и в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

С Решение № 5816/ 05. 10. 2023 г., постановено по адм. дело № 11412/ 2022 г. по описа на Административен съд – София град, съдът е осъдил Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество да заплати на адвокат П. М. И., с професионален адвокатски сертификат № [ЕГН] сумата от 1400 /хиляда и четиристотин/ лева, представляваща общо дължимото адвокатско възнаграждение за настоящата и за касационната инстанция.

Видно от пълномощно от 12. 12. 2022 г. адвокат П. М. И. - процесуален представител на А. И., е оказал безплатна адвокатска помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата – роднина на адвоката /роден СИН/. С оглед изхода на делото

съдът е приел, че на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата /ЗА/ са налице предпоставките на адвоката, оказал безплатна правна помощ, да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размера, определен в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА. Направил е извод, че приложима за случая е разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/ 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което съдът е приел, че Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество следва да бъде осъдена да заплати на адвокат П. М. И. възнаграждение в размер на 1000 /хиляда/ лева, представляваща дължимото адвокатско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция. На основание чл. 236 от АПК във вр. с чл. 226 от АПК е осъдена КПКОНПИ да заплати на адв. П. М. И. и сумата от 400 /четирисотин/ лева, дължима на основание чл. 11 от Наредба № 1/ 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид изготвената частна жалба, по която е налице произнасяне по адм. дело № 2708/ 2023 г. по описа на Върховния административен съд с Определение № 3494/ 03. 04. 2023 г.

Съгласно разпоредбата на § 2а ДР от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за нерегистрираните по Закона за данъка върху добавената стойност адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото на клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност.

Съгласно чл. 2 от ЗДДС с данък върху добавената стойност се облагат всяка възмездна облагаема доставка на стока или услуга, всяко възмездно вътреобщностно придобиване с място на изпълнение на територията на страната, извършено от регистрирано по този закон лице или от лице, за което е възникнало задължение за регистрация, всяко възмездно вътреобщностно придобиване на нови превозни средства с място на изпълнение на територията на страната, всяко възмездно вътреобщностно придобиване с място на изпълнение на територията на страната на акцизни стоки, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, което не е регистрирано по този закон, както и вносът на стоки. От законовата уредба се установява, че безвъзмездните доставки на стоки и услуги не се облагат с данък добавена стойност.

Правната помощ, която адвокат или адвокат от Европейския съюз може да оказва на лица, които имат право на издръжка, на материално затруднени лица или на роднини, близки или на друг юрист, е безплатна. По смисъла на чл. 9, ал. 1 във вр. с чл. 8 от ЗДДС тя представлява безвъзмездна доставка на услуга. Безвъзмездните доставки на услуги не подлежат на облагане с данък върху добавената стойност - арг. от чл. 2, т. 1 от ЗДДС, чл. 2 § 1, б. "в" от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност.

Тази услуга не може да се приеме за възмездна на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА с аргументи, че възмездяването става впоследствие - с акта на съда, с който насрещната страна, при наличие на предвидените в нормата предпоставки, бива осъдена да заплати адвокатско възнаграждение на оказалия безплатна правна помощ адвокат. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена. Последващи този момент действия не могат да имат значение

за възникване на данъчно задължение. Постановяването на съдебен акт, с който насрещната страна е осъдена да заплати възнаграждение за оказана безплатна правна помощ, не съставлява облагаема стока или услуга по смисъла на ЗДДС. Правоотношението, по което безплатната правна помощ е оказана, и това, създадено със съдебния акт, са между различни страни и с различно съдържание. По първото за адвоката, оказал правната помощ, не възниква право да получи възнаграждение, а второто е между адвоката и насрещната страна, по което адвокатът има само права, но не и задължения. Съдът не може да начислява ДДС върху дължимото за оказаната безплатна правна помощ адвокатско възнаграждение без това да е изрично предвидено в закона. Нито ЗДДС, нито ЗА въвеждат такава изрична нормативна уредба, която да се отклонява от общите правила за облагане с данък върху добавената стойност.

Този извод не противоречи на § 2а ДР от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Посочената разпоредбата няма отношение към дължимия данък върху добавената стойност при осъществяване на безвъзмездна доставка на услуга, каквато е безплатната правна помощ по чл. 38, ал. 1 от ЗА. Тя урежда начисляването на ДДС върху възнагражденията на регистрираните по ЗДДС адвокати и го определя като неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, но не установява задължение за начисляване на ДДС при оказана безплатна правна помощ. В тази насока е и съдебната практика – Определение № 917/02. 05. 2023г. по гр. дело № 1323/2023 г. на ВКС.

Ето защо съдът намира молбата за допълване/изменение в частта за разноските на Решение № 5816/ 05. 10. 2023 г., постановено по адм. дело № 11412/ 2022 г. по описа на Административен съд – София град, за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения и на основание чл. 248 от ГПК, Административен съд - София град, Второ отделение, 29-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ молбата на адв. П. М., процесуален представител на А. П. И., с искане за допълване/изменение в частта за разноските на Решение № 5816/ 05. 10. 2023 г., постановено по адм. дело № 11412/ 2022 г. по описа на Административен съд – София град.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: